

[Krag.]

eller en Deflationspolitik, der i den kommende Tid vil blive søgt ført. Gaar vi ind i en Kreditindskrænkingsperiode? Det er virkelig et Spørgsmaal, som vi maa kræve besvaret fra den høje Regerings Side. Der er jo meget, der tyder derpaa. Naar jeg erindrer Nationalbankdirektør Bramsnæs's Udtalelser i „Social-Demokraten“'s Nytaarsnummer, hvor han antydede en Forhøjelse af Kroneværdien til Imødegaaelse af den Prisstigning, som Regeringen ikke vil forstaa er Systemets uundgaelige Konsekvens, saa kan jeg ikke opfatte dette som andet end Indledning til en saadan Politik. Bankens mægtige Obligationssalg i det forløbne Aar har selv sagt ogsaa en kreditbegrænsende Virkning. Bankens Obligationsbeholdning er jo i det forløbne Aar halveret, fra et Hundrede og nogle og Halvtreds Millioner Kroner nedbragt til omkring 80 Mill. Kr., og naar saa hertil kommer kolossale Dispositioner over Privatfolks Midler gennem Skatteforhøjelser, saa vil selvfølgelig derigennem Obligationssalgene yderligere trykkes og have en effektiv Rentestigning til Følge, hvilket vil virke hemmende paa Udviklingen af sund og naturlig Beskæftigelse. Det nytter ikke, at man snakker om Rentesænkning, saaledes som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch gjorde det nu. Man har jo gennem Aar ført en Politik fra Regerings Side, som har været en uoverstigelig Hindring for, at en saadan Rentepolitik som den, man har talt om, kunde gennemføres.

Over for Byggevirksomheden sætter Bankerne nu direkte hindrende ind gennem stærk Begrænsning af Laanevilligheden, og samtidig kræver Regeringen saa 15 Mill. Kr. Statsmidler til Fremme af Byggevirksomhed. Skulde den høje Regering — jeg siger ikke noget til og skal ikke kritisere den mulige Betydning, en saadan Bevilling vilde have —, men skulde den høje Regering alligevel ikke søge — for den har jo afgørende Indflydelse paa Bankvæsenet — at skaffe frem lidt mere Overensstemmelse mellem den Bankpolitik og den Understøttelsespolitik, den fører? Skulde den ikke søge at tilvejebringe lidt mere Konsekvens? Thi en Bankpolitik som den, der føres, maa jo have Regeringens Billigelse. Det viste sig ogsaa, at det Skud for Boven, som lød fra Nationalbanken i Sommer i Anledning af Valutaaktionen, var et løst Skud, det havde intet som helst andet Sigte end, saaledes som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch nu har bekendt, netop dette at føre Nationalbanken bort fra den

Diskontopolitik, som efter Regeringens Ordre var blevet ført gennem Aar, og som stod i den skarpeste Strid med de Vilkaar, Pengemarkedet frembød med Hensyn til Udlaan. Og Regeringen havde jo Mulighed for at give disse Oplysninger, thi den faar ikke blot i Sammenligning med sin Indflydelse paa Nationalbanken for nærværende en betydelig øget Indflydelse paa den nye Bank, der skal være en saakaldt selvejende Institution, men den bevarer ogsaa stædigt sit Herredømme over Landets største Erhvervsbank, stik imod den Lovgivning, som det ogsaa maa være en socialdemokratisk Regerings Pligt at respektere. Derfor er det virkelig et naturligt Spørgsmaal at stille den høje Regering: Hvad er det for en Bankpolitik, der skal føres i den nærmeste Fremtid? Tit har vi spurgt, men Svar har vi ikke faaet. Der er Grund til at spørge — og jeg spurgte ogsaa forleden, men fik intet Svar —: Er Regeringen virkelig stadig ikke til at faa i Tale paa en Politik, der tjener til at skabe en forholdsmæssig Ligestilling mellem Eksporterhvervene og Erhverv, der tager Sigte paa Hjemmemarkedets Forsyning? Skal — hvad vi ogsaa har set i den allerseneste Tid, ja, endnu i Dag — erhvervsøkonomiske og sociale Spørgsmaal angaaende Understøttelser under vekslende Former stadig sammenblandes og Løsning af de første til Afstivning af vaklende Erhvervsgræne, en Afstivning, som er fornøden, stadig gøres afhængig af nye Understøttelser? — som sagt under vekslende Former. Vi ser det i disse Dage under de Forhandlinger om en Korn- og Svineordning, som finder Sted. Vi har hidtil under disse vore Krav om en ligeligere Politik over for Erhvervene hidtil mødt Afslag fra Regeringen, og, som sagt, Regeringens Optræden i Lockout-Sagen tyder stærkt paa, at den ikke nærmer sig Omvendelsens Vej, Eksporterhvervene er stadig Paria over for Regeringen, der graves fortsat Grøfter, dybere og dybere, mellem Erhvervene, socialistiske Eksperimenter, direkte vendt mod Erhvervene, opretholdes trods aabenbar Urimelighed.

Værre Afsløring heraf end Bedrageri-affæren i Københavns Kommune kan dog vist umuligt fremskaffes, her, hvor der for Skatteydernes Penge opretholdes en Konkurrence til et Udsnit af Erhvervene, opretholdes gennem Aarene trods stadige Underskud — ja, nu viser det sig, at disse Underskud, man gennem mange Aar ikke reagerede paa, i Virkeligheden er blevet Overskud og vilde have været det, hvis man havde